

ΒΕΛΓΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΤΟΥ GEORGES RODENBACH

ΜΙΑ ΖΩΗ ΠΟΥ ΠΕΘΑΝΕ...

(Από τα ωραιότερα ξένα άριστουργήματα)

Ποτέ δεν θα ξεχάσω τις εντυπώσεις της τελευταίας μου μεταμορφώσεως. Αίτιοι που άλλαζαν σάτιι συχνά, σινηθίζον και δεν δοκιμάζον την τρομερή αδύνη της εγκαταλείψεως και του άπορομοισμού που έννοιωσα εγώ. Δεν προφταίνον να συνδεθούν με τά σάτιια, στα όποια κάθονται. Μά εγώ ζούσα στα σάτιι αυτό δεκα οκτώμηνια χρόνια. Μου φανόταν πως, φτίνοντας από κει, ένα μεγάλο κομμάτι της ζωής μου θα γινόταν και θα καταπνόνταν μιά στην άβυσσο της αινιότητος. Πόσες άναμνήσεις είχα άπ' αυτό, χωμασμένες σε μαωμένες κυλιάντες λουλουδιών, στους τοίχους του! Πόσα νεανιά μου όνειρα δεν είχαν ξεθωιάσει με τον καιρό, μιά στους τοίχους αυτούς, χάνοντας τη λαμπρότητά τους, μαζή με τά χρωσμάτια των σαλονιών του που ήταν πιά μαυρισμένα!

Ήταν Αϊθιοπίες μίνας, γερμάς φλόγα. Ήθουν λιγάκι αδιάθετος κι ή παρωχηρή μεταμόρφωσή μ' έννοηδες τρομερά. Γι' αυτό ή μεταμόρφωσή αυτή μου φανόταν σαν ένας μικρός θάνατος, σαν μια γενική πρόβα κηδείας.

Όστόσο, θέλησα να έπωφεληθώ της εικάριάζς γιά να ταχτοποιήσω λίγο τά χωριά μου, χειροτόμα κι επιστολές, που τάχα σωφισμένα από χρόνια στην τύχη μέσα σε σερτάκια. Έπρεπε να καταστρέψω ένα μέρος τους, να ταχτοποιήσω κάλλια, και σινηθώς να τά ξαναδιαβάσω όλα. "Ο! αυτά τά παλιά γράμματα ήμα τα ξαναδιαβάξερ κανείς!..." "Όλο τό παρωχθόν ξαναπαρουσιάζεται ξέσπαρα μπροστά του, άχρονιάτιστο και σαν να κλάι... "Ο! τά παλιά γράμματα! Μοιάζουν με τά σπάγγα ενός μικρού παιδιού που πέθανε... Μοιάζουν με νικητά πέλαο που τον ξαναβρίσκει κανείς, όταν έχει χρωφει πιά, ταυλαζωμένο και σπονισμένο..."

Άρχισα λοιπόν να τά ξαναδιαβάξω... Πόσα πράγματα, τά όποια με είχαν ένδοσιασει ή ή είχαν βλίψει άλλοτε, μου φανότανον τώρα, καθώς τά διάβαξα, τόσο μάταια και τόσο μαζον, ώστε νόμιξα πως δεν είχαν παράξει ποτέ... Και τά ερωτικά γράμματα!... Ξαναδιαβάχοντας τά, νόμιξα πως ήμουν έντυχημένος όταν αγαπούσα... Κι' όμως όλα τά είχα γράψει μέσα σε σιτημές αγωνίας, άνησυχίας, όδύνης... Ή μελάνη τους, που ήταν ξεπλυμένη σε μερικά σημεία, φανερόνε άζομή τά δάχρυα που είχα χρώσει επάνω σ' αυτά... Μ' άληθεια τόσο πικρή είχε ή αγάπη; ... Έτσι έποφείρον βλοκ βου αγαπούν;

Μέσα στο ίδιο κοντί, βρήκα και μερικά ερωτικά λίσφανα: μια κορδέλλα, ένα δαχτυλίδι, ένα ξεραμένο τριαντάφυλλο, ποθμισαξ με φάντασμα λουλουδιού...

Νά κι' άλλα κι' άλλα άζομή γράμματα... Ή ανάγκη να τά διαβάσω όλα, μου είχε προωλέσει ένα μικρό πικρό και φλόηξ τά μωυρά μου... Με τά παλιά του γράμματα μοφει να ξαναχίση κανείς ολόκληρο τό παρωχθόν του σαν ένα χάρτινο πλόγο!... Μέσα σ' έν' άπ' αυτά τά σερτάκια που τα-

χτοποιήσα, ξαναβρήκα όλες τις οίκογενειαξ με άναμνήσεις, ολόκληρη την παιδική μου ήλιτιά, βρήκα ένα σωρό φωτογραφίες και ξαναείδα τον ναυτό μου σε ήλιζία πέντε, δώδεκα, δεκαπέντε χρόνων, σαν ένα άνθρωπο διαφορετικό, που είχε άλλη ηγική από μένα...

Ξαναβρήκα και διάφορα παλιό πορτραίτα του πατέρα μου και της μητέρας μου!... Μ' έβλεπαν να κούδω πάλι όλο τον πόνο του θανάτου τους... Μου φανόταν πως τους ξανάβλεπα ζωντανούς, έντυχημένους, στο μεγάλο μας έπαρχιακό σάτιι και τον ναυτό μου, παιδάκι άζομή, κοντά τους... "Ο! αυτά όμως είχαν τελειώσει, είχαν καταλήξει σε κάποιο μαζοννό νεκροτάφιο, με τόνουά τους, που ήταν και τόνουά μου, χαρωμένο στην πλακα ενός τάφου.

Νά κι' άλλες άναμνήσεις, άζομή πιά μαζοννές: Λιάφορα οίκογενειακά χωριά, πιστοποιητικά γεννηθόν, διαζώματα, στρατιωτικά άπολυτήρια, σιμβόλια, κτλ. "Ο! αυτά ήμωσαν με άποικινιά άπ' ολόκληρες ζωές και τα ταχτοποιήσα ένα-ένα, αναλοοζώμενος πόσες λίστες και πόσες χωρές είχαν προκαλίσει...

Και ολόνεας καθώς τά ταχτοποιήσα, συλλογίζονεν: «Κι' ό γιος μου μια μέρα θ' ανακαλέσει κι' αυτός, με τη σιριά του, όλ' αυτά τά χωριά, στα όποια άδχον προστεθεί και μερικά άλλ' άζομή, που θ' αντιπροσωπεύουν τη δική μου τη ζωή... "Ο, πόσο μαζοννός είνε ό άνθρωπος!... Πόση λίγη ζωή πίνει μια ολόκληρη ζωή!..."

Αυτό τό κατάλιβα άζομή καλύτερα, όταν είδα πως μ' όλα αυτά τά χωριά, που με τις άναμνήσεις που μοφούσαν να γερμίσουν όλο τον κόσμο, έγώμια μια μικρή βαλίτσα που δε ζούγχε μαζή τους παριστάον από τό πτόμα ενός παιδιού...

Κατά τη διάορξη των προετοιμασιών της μεταμορφώσεως, καθώς καθόμουν αναγκαστικά άεργως, άποξεία ξέσπαρα στο μαζοννό του άντικρινού σάτιιού μια νέα που έβλαψε. Την κοπέλλα αυτή την έβλεπα συχνά και προηγουένως... Ήταν μια ξανθή και γλυκάτη νέα και φανόταν έντυχημένη. Μά τώρα βλεπόντας την να κλάι, αναλοοζώμουν: «Κανένας δεν είχε έντυχημένος!...» Άφού έβλαψε, έσπερε νάχη κι' αυτή τους πόνονε της. Κατά τό βράδυ κατάλιβα για ποιο λόγο έβλαψε... Ένω ή νύχτα άπολοτόνε, την είδα πάλι να παριστάξεται στο μαζοννό, πάντα κλαίνοντας, μαζή με δυό-τρεις άλλα πρόσωπα της παύαρθινης οίκογενείας που καθόταν στο σάτιι αυτό. "Όλο κρατούσαν στα χέρια τους πένθιμος στεφάνους, λουλούδια κι' άνοδοξους, δεμένους με κρόμα, τις όποιες έβγαζαν στο ύπαθρο για να μη ξεραθούν...

Κάποιοι λοιπόν άπ' τους δικούς τους είχε πεθάνει!... Υάηχε λοιπόν ένας νεκρός στο άντικρινό σάτιι!... Και δά κομώμωον έκεινη τη νύχτα άπέναντί σ' έναν πεθαμένο!...

Ή σκέψη αυτή προκάλεσε μια άληθινή άγώνια μέσα μου... Αναλοοζώμουν άζομή με

Ό περιφημος Βίλγος ποιητής και μυθιστοριογράφος Ζωίξ Ρόνεμπαχ, ό συγγραφέις του διηγήματος της σελίδος αυτής.

τόπου και την κηδεία κ' εύχόμην γὰ μὴ σμύσει μὰδὲ μὲ τὴν μετα-
κόρη μου.

Τὴ ἀνάμ' ἡ ἀρῆσ' αὐτῆ τὴν ἐντύπωσιν, μὰ γειτονιά, στὴν ὁ-
πία εἶχα ζήσει τόσα χρόνια καὶ ὅπου ἔνα μεγάλο μέρος τῆς ζωῆς μου
θὰ ζήνει γὰ πάντα.

Τὴ νύχτα κοιμήθηκα ἄσχημα.... Τὸ κεντρί μου ἔβγαξε στὴν κά-
μαρὸν μου φωνάτων πὸς ἔβγαξε σὸ νεκρὸ τοῦ ἀντιζωνοῦ σπατι-
οῦ... Μοῦ φωνάτων ἄνοιξη πὸς ἡ σκιά τῆς τριήμερης φλόγας τοῦ
μετακόμης σὸ τάβιαν κάσιον φάντασμα.

Τὴν ἄλλη μέρα, τὸ πρωὶ, εἶδα τὴν πόρτα τοῦ ἀντιζωνοῦ σπατι-
οῦ στυλιζομένη μὲ γυμνά... "Ὀστε, ἔτσι λοιπὸν..." Ἡ κηδεία θὰ γινόταν
ἐντὸς τῆς ἡμέρας... Ἦμουν ἀνταχισμένος, γιατί δὲν θὰ συνέλιπε
μὲ τὴν μετακόμησιν μου, ποὺ θὰ γινόταν τὴν επομένη.

Σταγασίαν πάλι μὲ ταξιοποῦδ χωρτίαν, βιβλίαν, χειρόγραφα, ἐφη-
μερίδας, παλιὰ ἄρθρα μου, παλιὰς στιχοῦς μου, διάφορα ἔργα μου,
ἀσχηματὰ κ' ἐγκαταλειμμένα.

Νὰ κ' ἄλλα γράμματ' ἀνοιχτὰ, γράμματ' ἀφόρητα πὸς τὰς ἑσπέρια ἢ
γρῆματ' ἀνοιχτὰ μὲ προσφιλῶν ποὺ τὰ φύλαγα γὰ νὰ τοῦς θυμῆμαι
ἀργότερα, ἢ γὰ νὰ παρηγορη-
θῶ ὅταν μὰ μέρα θὰ μὲ προσδο-
κῶν κ' αὐτοὶ ἢ ὅταν δὲν θὰ εἴ-
μαστε πάλι φίλοι... "Ὀ! πόσο ἡ
ζωὴ εἶνε θαθεροῦ... "Ὀ! σ' αὐ-
τὴν εἶνε θαθεροῦ... Καὶ ποὺ ποῦ
ὁ θάνατος! Τὸν ἔβλεπα τὸν
αὐτὸ ἀντιζωνοῦ σπατι πὸ καθαρὰ
ἀκόμη, γιατί εἶχαν βράσει αὐ-
τὰ παρῶνθ' ἡμῶν μὲ τὰ παλαιὰ
ἀσχηματὰ καὶ τὰ γρῆματ' εἶχαν πε-
ρῆναι γυμνά...

Ἦσαν ἀπ' τὰ κρητὰ τῆς πό-
τας, στὴν ἐποδο τοῦ σπατιοῦ εἶ-
χαν βράσει τὸ φέρετρο, γιατί ἡ
οὐρα τῆς κηδείας πλησιάζει... Ἐ-
βλεπα σὸ δρόμο ἕνα σφοδρὸ νεο-
τάκιον ποὺ φρεβόταν τὰ νεο-
τάκια ποὺ φρεβόταν τὰ νεο-
τάκια ποὺ τῆς πρώτης μετακό-
μησιν... Ἀπ' αὐτὸ τὰ κατὰδὲ
διὰ... Ἐπιφθῆκα διάφορες ἡ-
λιποφάνειες, ποὺ εἶχαν ὄψει ἀπὸ
τὴν πόρταν μου, ὅπως ἔβλεπα ἕνα
ἔξω βίβλιον πὸς τὸ ἀνοιχτὸ σπατι
μὲ βρομὴν ἀπὸ ἕνα παρῶνθ' τοῦ
ἀντιζωνοῦ σπατιοῦ καὶ γὰ τὸν
ἀπὸ σκεπτικῶν καὶ φωνῶν:
« Ἀσχημὸς βίβλιον ἢ Ἐπιφθῆκα ἡ-
λιποφάνειες ἕνα βρομὴ τῆς περιου-
σίης ἀνοχῆτος ποὺ γίνετο κάσιον
διάνοι σὸ ἀντιζωνοῦ σπατι, Ἐ-
τῆσάντε τότε, ἐπὶ αὐτὸ ἡ προσα-
λημμένα ἦσαν κρητῶσιν πὸς
φρεβόταν ὄχι τῆς πρώτης με-
τακόμησιν. Τότε σκεπτικῶν πὸς
τὸ κρητῶσιν τοῦ ἀντιζωνοῦ σπα-
τιοῦ θὰ εἶχε γίνε τὴν ἡμέραν ἔ-
βλεπα τὴν πρώτη τῆς μετακό-
μη... μὰ κρητῶσιν κρητῶσιν
τῶν ἀσχημῶν.

Σημῆμα τὰ κρητῶσιν καὶ τὰ
ἐπιφθῆκα κρητῶσιν εἶχαν ἔξω
γυμνά πάλι... "Ὀστε, ἔτσι λοι-
πὸν! Ἡ πεθαμένη ἦταν ἡ με-
τακόμη ἐπιφθῆκα κρητῶσιν!

Σὲ λίγη ὄρα ἡ πένθημα ποιητῆ
ἔβλεπεν, ἕνὸ ὁ κρητῶσιν ἦσαν γλῶσσι τὰ πάντα. Ἐνας ἄλλος
ἔβλεπε ἀσχημῶ τὴν πεθαμένην κ' ἔβλεπε σ' αὐτὴν βρομῶσιν
σκητῶσιν κρητῶσιν ἕνα κ' ἀνοχῆτος γλῶσσι, σὺν τὸ σκεπτικῶν...
Ὀλόγρον ἀπ' τὸ φέρετρο τὰ κρητῶσιν μὲ τὰ κρητῶσιν ποὺ
κρητῶσιν σὲ δύο ὄρα, κρητῶσιν, σὺν κρητῶσιν... Ἦσαν ἀνοχῆ-
τες ἕνα κρητῶσιν ἀνοχῆτος κρητῶσιν σὺν κρητῶσιν... Καὶ χωρὶς νὰ
βλέπω τὰ κρητῶσιν μου, ἔβλεπα σ' αὐτὰ τὸν ἀπὸ τὸν ὄμοιο
... Ἐπὶ ὄρα κρητῶσιν κρητῶσιν μὲ τὰ κρητῶσιν μου τὴν κηδείαν ὡς τὴ
σκητῶσιν πὸς ἔβλεπε σὲ κάσιον γυμνά...

Ἐπειὰ ἀπὸ λίγες στιγμῆς ἔβλεπεν κρητῶσιν ἀνοχῆτος τοῦ ἐργο-
λάθου τὸν κηδεῖον. Μὲσα σ' ἕνα λεπτὸ κατῶσιν ἀπ' τὴν πόρταν
τοῦ σπατιοῦ τὰ πένθημα γυμνά, τὰ κρητῶσιν, τὰ κρητῶσιν, κρητῶσιν μὲ
σὸ τὸ σπατιοῦ τῆς μεγάλης κρητῶσιν τὸς κ' ἔβλεπεν...

Ἐπειὰ, σὲ λίγη, τὸ ἀντιζωνοῦ σπατι ἦταν ἐντέλες ὅμοιο μὲ τ' ἄ-
λλα... Τίποτε δὲν ἔβλεπε σ' αὐτὸ ὅτι εἶχε περάσει ὁ θάνατος... Οἱ νε-
κροφῶσιν εἶχαν φρεβόσει σ' αὐτῶσιν τὸς τὴν πεθαμένην, ἀδιάρρη-
κτ' ἀφῆμα, ἕνα κάσιον ἐπιφθῆκα πὸς τὸ μετακόμης... Ναι, ὁ θάνα-
τος εἶνε μὰ μετακόμης...

Κ' ἡ μετακόμης ἦσαν κρητῶσιν θάνατος... Ἀπὸ
τὸ ἔβλεπε κατὰ τὴν ἄλλη μέρα. Τὴν νύχτα κοιμή-
θηκα ἄσχημα... Κατὰ τὰ κρητῶσιν, μὲ κρητῶσιν
καὶ κρητῶσιν, ἔβλεπα ὄρα, πὸς τὰ κρητῶσιν

μὲ διάφορους ἦχος τῆς πραγματικῆτος, ποὺ ἔβλεπεν ὡς τ' αὐτὰ
μου... Ἄκουγα βήματα, καὶ καταλάβαινα ὅτι οἱ ἀνοχῆτος πὸς θὰ ἔ-
βλεπεν τὴν μετακόμης εἶχαν φρεβόσει... Μὰ σκητῶσιν ἀνοχῆτος μου
ἔβλεπα, διατηρῶσιν τὴν ἐντύπωσιν τῆς κηδείας, τὴν νεκροφῶσιν καὶ
τοῦς ἀνοχῆτος τοῦ Πρακτωροῦ Κρητῶσιν. Κ' ὅλα αὐτὰ κρητῶσιν
τοῦσαν σὸ μεγάλο μου. Νόμισα πὸς οἱ ἀνοχῆτος πὸς θάβλεπεν τὴ
μετακόμης μου, φρεβονότουσαν ἕνα φέρετρο καὶ πὸς οἱ νεκροφῶσιν
ἔβλεπεν μὲσα σὸ σπατιοῦ μου καὶ φρεβονότουσαν τὰ ἐπιφθῆκα μου. Σὴ-
νησα ἀνοχῆτος καὶ κρητῶσιν μὲ μεγάλη ἄνοιξη... "Ἄνοιξη
τὸ παρῶνθ' ἡμῶν γὰ μὲτὶ ὁ δροσῶσιν ἄραξ τῆς ἀγῆς καὶ νὰ τὰ σκη-
τῶσιν ὄ! αὐτὰ ὄ! τὸ πρόσωπὸν μου καὶ τὴν φρεβῆ μου.

Παράμυτι εἶδα τότε πὸς τ' αὐτῶσιν τῆς μετακόμης εἶχαν φρε-
βόσει καὶ κρητῶσιν σὸ δρόμο... Οἱ κρητῶσιν εἶχαν μὲτὶ μὲ
σὸ σπατιοῦ καὶ μὲ τὴν ἀνοχῆτος κρητῶσιν τὸν δροσῶσιν ἀνοχῆτος πὸς
δὲν ἔβλεπεν νὰ σκητῶσιν, ἀπὸ τῶσιν ἐπιφθῆκα, τὰ κρητῶσιν, τοῦς
πυλῶσιν, τῆς κρητῶσιν, τὰ βιβλίαν, τὰ κρητῶσιν, ὅλας μου τῆς ἄ-
νοχῆτος, ὄρα μου τὴ ζωὴ, καὶ τὰ κατῶσιν κρητῶσιν ἀπ' τὴ σκῆλα.
Ἐπιφθῆκα τότε πὸς κ' οἱ νεκροφῶσιν τὴν περῶσιν μὲ μὲ τὴν
ἴδιαν κρητῶσιν εἶχαν φρεβόσει
σὸ αὐτῶσιν τὸς τὰ πένθημα
στολιζομένη τοῦ ἀντιζωνοῦ σπατιοῦ.

"Ὀ! ἡμῶν τὴ ζωὴ τὴν ἐσοφῶσιν
πᾶσιν σ' ἕνα κρητῶσιν... Μὰ αὐτὴ
ἦταν ὄρα μου ἡ ζωὴ... Ἐπειὰ
λοκῶσιν τόσο λίγο τόσο... Ἦ-
σαν τὰ ἐπιφθῆκα μου αὐτὰ κρη-
τῶσιν πὸς ἔβλεπα κρητῶσιν ἔ-
τοι πᾶσιν σὸ κρητῶσιν... "Ὀ! πόσο
ἀσχηματὸν μου φωνάτων ἀνοχῆτος
σὸ σκεπτικῶσιν τὸς, μὲσα σὸ
πᾶσιν τῶσιν, φρεβῶσιν μὲτὶ, γρε-
μῶσιν σκῆλα, κατ' ἀπ' τὸ φρε-
βῶσιν τῆς ἡμέρας... Ναι!... Ναι!...
ἦταν κ' αὐτὸ μὰ κηδείαν, ἡ κη-
δείαν ἕνὸς μέρου τῆς ζωῆς μου...
Καὶ σκητῶσιν ἀνοχῆτος τῆς με-
τακόμης πεθαμένη... Ἐνας νε-
κρῶσιν εἶνε πάντοτε ἄσχημος....
Κ' αὐτὴ, ἡ κρητῶσιν μὲ τὸ
βίβλιον, θὰ ἦταν ἄσχημα μὲσα
σὸ φέρετρο τῆς...

Σὲ λίγο ὄρα ἦταν ἔτοιμα...
Τὸ διαμῶσιν μου εἶχε ἀδειά-
σει... Ἄν τὸ ἀνοχῆτος πᾶσιν...
Τίποτε ἀπὸ μὲνα δὲν βρομῶσιν
τώρα σ' αὐτὸ...
Ἄν διατηρῶσιν πᾶσιν κρητῶσιν
ἔχου ἀπὸ τὴ ζωὴ μου, ὅπως τὸ
ἀντιζωνοῦ σπατιοῦ δὲν εἶχε διατη-
ρῶσιν κρητῶσιν ἔχου ἀπὸ τὸ θά-
νατος...
Καὶ ὅταν τὸ αὐτῶσιν μὲ τὸ
πᾶσιν μου ἔβλεπεν, ἔβλεπεν
τὴ γυνῆ τοῦ δροσῶσιν κ' ἔβλεπεν
στρεψ, μὲ γῆρας σὺν ἕνα φέ-
ρετρο πὸς ὀδηγῶσιν πρὸς τὸν
τάφο τῆς τὴν περῶσιν τῆς ζωῆς

μου πὸς εἶχα ζήσει ἔξει, μὰ περίοδον δέκα χρόνων, ὅση ἦταν κ'
ἡ ἡλικία τῆς πεθαμένης γειτονοσῶσιν μου...

GEORGES RODENBACH

ΤΟ ΣΙΔΕΡΕΝΙΟ ΚΟΥΤΙ

Γιὰ τίς ἡμέρες τίς πικρῆς τοῦ πένθους καὶ
(τῆς λύπης
σ' ἕνα σουτῆρι ἢ μὲνα μου σκεπτικῶν ἕνα
κρητῶσιν)
παλιὸν ρεθμὸ ἀπὸ σίδηρο πὸς σκεπτικῶσιν
(ὁ χρόνος,
μικρὸ κουτὶ πὸς δύο φρεβῶσιν ὡς τώρα τῶσιν
ἔδει.)
Καὶ σὸ κουτὶ ποῦνα βαρῶ σ' ἔβλεπεν καὶ
(θαθεροῦ,
ἢ μὲνα ἀπ' ὄρουσιν πεθῶσιν λίγα μαλλιά ἔ-
χει κρητῶσιν)
μὲσα σ' ἑσπέρια ἔβλεπα πὸς κρητῶσιν ἀνοχῆτος
καὶ πᾶσι τὴ νύχτα κάσιον σκητῶσιν καὶ τὸ
(οὐλήθη...
"Ὅταν ἡ δύο ἀδελφοῦσιν μου, ἡ ἔβλεπεν
(μᾶλλον ὄρουσιν
τ' ἀνοχῆτος κ' ἔβλεπεν ἀνοχῆτος καὶ μὲτὶ κρητῶσιν
(ἢ κρητῶσιν)
"Ὀ! νὰ τὴ βλέπωσιν ἀπ' τίς δύο βρομῶσιν
(ἔδει πὸς ὄρουσιν
δύο δαχτυλίδια ὄρουσιν σ' ἕνα πᾶσιν
(κουτῶσιν)
"Ὅταν καὶ σκῆλα, μὲνα μου, ἔβλεπεν σκῆλα
(τῶσιν πᾶσιν
γῆρας τὸ κάθε μὲτῶσιν), ἔβλεπε ἡ μοιρῶσιν
(σειρα σκῆλα
καὶ πᾶσιν νὰ κρητῶσιν σὸ κουτὶ κρητῶσιν ἀνοχῆτος
(ἀπὸ σκῆλα
ἀσ ὄρουσιν ὁ Θεὸς νῆμα κρητῶσιν τὰ
(μαλλιά σου!...
Τὸ ΡΟΔΕΝΒΑΧ

Ο ΕΥΝΟΟΥΜΕΝΟΣ ΤΟΥ ΣΟΥΛΤΑΝΟΥ

"Ὅταν ἦταν Σουλτᾶνος τῆς Τουρκίας ὁ Ἀσῆ, ὁ βῆς τῆς Τύνδου
τὸ ἔβλεπε ὡς ὄρουσιν ἕνα πετινὸ, ὁ ὅπουσιν κρητῶσιν ὡς ἀπῆλθον
μαχητῆς σὲς κρητῶσιν κρητῶσιν. Ὁ Σουλτᾶνος εἶχε τὸν πετινὸν ἀπὸ
τὴν ἐνδοῦ τοῦ καὶ, ὄρουσιν τὸν ἔβλεπεν νὰ κρητῶσιν σὸ γονάτιο τοῦ,
ἔβλεπεν τὸν ἔβλεπεν νὰ κρητῶσιν τὸν ἔβλεπεν τὸν ἔβλεπεν τὸν ἔβλεπεν
τῶσιν. Μὰ μὲνα μάλιστα πὸς ὁ προνομῶσιν κρητῶσιν πᾶσιν μὲ τὴν
ἄλλον πετινὸν ἀνοχῆτος κρητῶσιν κατῶσιν καὶ τὸν ὄρουσιν, ὁ ἔβλεπεν
κρητῶσιν τοῦ ἔβλεπεν τὸσο πὸς ἀπὸ τὴ νύχ τοῦ,
ὅστε τὸ ἀπῆλθον τὸ παρῶσιν τὸν ὄρουσιν! Ἐπειὰ
οἱ σκητῶσιν τὸν ἀνοχῆτος ἦσαν ἀνοχῆτος, ὅπου
πᾶσιν, νὰ τὸ παρῶσιν ὄρουσιν ὄρουσιν!

